

**GERALD GRAFF
CATHY BIRKENSTEIN**

de la Universitatea din Chicago, Illinois

**Manual pentru
scrierea academică
Ei spun/Eu spun**

Traducere din limba engleză
de LAURA POANTĂ

CUPRINS

Prefață la ediția a treia	7
Prefață	9
Introducere.....	19
1. „Ei spun”	31
Unu. „Ei spun”	33
Doi. „Punctul ei de vedere este că”	42
Trei. „Cum o spune el însuși”	52
2. „Eu spun”	61
Patru. „Da/Nu/Bine, dar”	63
Cinci. „Și totuși”	74
Șase. „Scepticii ar putea obiecta”	82
Șapte. „Ei, și ce? Cui îi pasă?”	93
3. Legând părțile între ele.....	101
Opt. „Drept urmare”	103
Noouă. „Nu-i așa/Nu este”	116
Zece. „Dar nu mă înțelegeți greșit”	123
Unsprezece. „El spune susține”	132
Antonia Peacocke – <i>Family Guy</i> și Freud: Glumele și relația lor cu inconștientul	137
4. În contexte academice specifice	147
Doisprezece. „De acord cu opinia ta”	149

Treisprezece. „IMHO”/In My Honest Opinion.....	152
Paisprezece. „Ce-l motivează pe acest scriitor?”	157
Cincisprezece. „La o examinare mai atentă”	166
Şaisprezece. „The Data Suggest”/„Datele sugerează”	180
Christopher Gillen – Scriind în domeniul științelor.....	180
Şaptesprezece. „Analyze This”/„Analizați asta”	195
Erin Ackerman – Scriind în cadrul științelor sociale	195
Lecturi	209
David Zinzenko – Nu-l blama pe cel care mănâncă.....	211
Gerald Graff – Intelectualismul ascuns	214
Richard A. Muller – Deșeuri nucleare.....	220
Barbara Ehrenreich – Urmărirea (zadarnică) a visului american.....	226
Flannery O’Connor – Cei ce se avântă spre țării se vor întâlni	235

PREFAȚĂ LA EDIȚIA A TREIA

Suntem, în continuare, emoționați de primirea de care a avut parte cartea noastră, din care s-au vândut până acum peste un milion de exemplare și care e preluată în peste 1.500 (mai mult de jumătate) dintre colegiile și universitățile din Statele Unite. Suntem, de asemenea, încântați că, pe măsură ce audiența cărții la cursurile de compoziție crește, lucrarea e tot mai mult adoptată la discipline din întreaga programă școlară, confirmând părerea noastră că pașii predați sunt importanți în fiecare disciplină academică.

În același timp, continuăm să ne adaptăm ideile la modurile specifice ale pașilor „Ei spun/Eu spun” aplicați în diferite discipline. În acest scop, această a treia ediție adaugă un nou capitol scrisului despre literatură la capitolele deja existente în ediția a doua, despre scriere în domeniul științelor și al științelor sociale. În acest nou capitol, „Angajarea unor dezbateri despre literatură”, sugerăm căi prin care cursanții și profesorii pot merge dincolo de tipul de eseu ce analizează operele literare izolat de confruntările și dezbaterile pe marginea lor. Una dintre premisele noastre în acest caz e că scrierea despre literatură, ca despre orice alt subiect, câștigă în perseverență, motivație și angajare când scriitorul¹ răspunde operei nu într-un vacuum, ci printr-un dialog cu alți cititori și critici. Credem că antrenarea altor cititori în dezbateri, departe de a distra atenția de la textul literar însuși, ar putea ajuta la aducerea acestui text într-o lumină mai puternică. O altă premisă este că discuțiile de la clasă care au loc

¹ În toată cartea, *writer/scriitor* se folosește și pentru studentul care scrie un text ca temă la cursurile de scriere sau de literatură, și pentru scriitorul în sens tare, de „autor al unei cărți”. Am avut grijă să se înțeleagă din context despre care dintre sensuri este vorba. (n. trad.)

UNU

„EI SPUN”

Începând cu ceea ce spun alții

NU CU MULT TIMP ÎN URMĂ, am fost prezenți la o discuție în cadrul unei conferințe academice unde principala teză a vorbitorului părea să fie aceea că un anumit sociolog – numiți-l Dr. X – a făcut o treabă foarte bună în mai multe arii ale disciplinei. Vorbitorul a început să-și ilustreze teoria referindu-se extensiv și cu numeroase detalii la cărți și articole variate ale Dr. X și citând pasaje lungi din acestea. Vorbitorul era evident atât informat, cât și pasionat, dar, pe măsură ce îi ascultam cuvântarea, ne-am trezit oarecum derutați: mesajul – că munca Dr. X avea o mare importanță – era foarte clar, dar de ce era nevoie ca vorbitorul să-l aducă în prim-plan? A negat cineva acest lucru? Au fost comentatori în domeniu care au argumentat contra muncii lui X sau i-au pus la îndoială valoarea? Era interpretarea vorbitorului asupra muncii lui X în vreun fel nouă sau revoluționară? Cum vorbitorul nu oferea niciun indiciu legat de un răspuns la vreuna dintre aceste întrebări, nu puteam decât să ne întrebăm de ce continua să vorbească la nesfârșit despre X. Am primit un indiciu abia după ce vorbitorul a terminat și a primit întrebări de la audiență: răspunzând unuia dintre cei interesați, el s-a referit la câțiva critici care puseseră energic sub semnul întrebării ideile lui X și convinseseră mulți sociologi că munca doctorului X nu este temeinică. (Audiența ipotetică din figura de la pagina 21 reacționează similar.)

Povestea ilustrează o lecție importantă: aceea că, pentru a da scrisului său lucrul cel mai important dintre toate – și anume un sens –, scriitorul trebuie să indice în mod clar nu doar care este teza lui (sau a ei), ci și cărei dezbateri mai largi îi răspunde acea teză. Fiindcă a omis să semnaleze ceea ce au spus alții

despre opera doctorului X, vorbitorul nostru și-a lăsat auditoriul nesigur în privința motivului pentru care a simțit nevoia de a spune ceea ce a spus. Probabil că, prin comparație cu noi, altor sociologi din audiență, care erau mai familiarizați cu dezbaterile asupra operei doctorului X chestiunea le era clară. Dar chiar și ei, punem pariu, ar fi înțeles mai bine punctul de vedere al vorbitorului dacă acesta ar fi schițat, în vreun fel, dezbaterile mai largă din care făceau parte propriile sale păreri și ar fi amintit audienței despre acel „Ei spun”.

Această poveste ilustrează încă o lecție importantă despre *ordinea* în care sunt spuse lucrurile: pentru a menține auditoriul implicat, un scriitor trebuie să explice cui îi răspunde el (sau ea) – fie înainte de a oferi acel răspuns, fie măcar foarte devreme în timpul discuției. Faptul de a întârzia această explicație cale de mai mult de unul sau două paragrafe într-un eseu foarte scurt sau într-o postare pe blog, de trei sau patru pagini într-o lucrare mai lungă sau de peste circa zece pagini într-o carte inversează ordinea firească în care cititorii procesează materialul – și în care scriitorii gândesc și dezvoltă ideile. La urma urmelor, pare foarte puțin probabil ca vorbitorul nostru de la conferință să își fi dezvoltat mai întâi apărarea doctorului X și abia apoi să fi dat peste criticii doctorului X. Ca un cunoscător în acest domeniu, vorbitorul a întâlnit, cu siguranță, mai întâi criticile; abia apoi s-a simțit obligat să răspundă și, conform părerii lui, să îndrepte lucrurile.

De aceea, când vine vorba să construiești un argument (fie oral, fie în scris), îți oferim următorul sfat: adu-ți aminte că te angajezi într-o discuție și de aceea trebuie să începi cu „ceea ce spun alții”, așa cum recomandă titlul acestui capitol; abia apoi poți să introduci propriile tale idei ca răspuns. Concret, îți sugerăm să faci un rezumat a ceea ce „Ei spun” cât de repede posibil în textul tău și să îl amintești cititorilor în anumite momente strategice, pe măsură ce textul se dezvoltă. Deși este adevărat că nu toate textele urmează această cale, credem că este important ca toți scriitorii să o stăpânească bine înainte de a se depărta de ea.

Asta nu înseamnă că trebuie să începi cu o listă detaliată a tuturor celor care au scris despre subiect înainte de a-ți expune propriile idei. Dacă vorbitorul nostru de la conferință ar fi mers în extrema cealaltă și ar fi folosit mare parte din discursul său pentru a rezuma criticile aduse doctorului X fără niciun indiciu asupra a ceea ce avea el însuși de spus, audiența ar fi avut, probabil, aceeași reacție frustrată: „De ce o tot ține așa?”. Ceea ce sugerăm, așadar, este să vă expuneți punctul de vedere cât mai devreme posibil *alături* de cel căruia îi răspundeți și să vă gândiți la cele două ca la o unitate. Este cel mai bine, în general, să rezumați ideile cărora le răspundeți pe scurt, la începutul textului vostru, și să amânați elaborarea detaliată pentru mai târziu. Ideea este să le oferiți

PATRU

„DA/NU/BINE, DAR”

Trei moduri de a răspunde

Primele trei capitole ale acestei cărți discută stadiul „Ei spun” al scrisului, în care vă dedicați întreaga atenție punctelor de vedere ale unor persoane sau ale unui grup. În prezentul capitol, trecem la stadiul „Eu spun”, în care oferiți propriul vostru argument ca răspuns la ceea ce „ei” au spus.

Trecerea la stadiul „Eu spun” poate fi descurajantă în mediul academic, unde adesea poate să pară că trebuie să fii expert într-un domeniu pentru a avea orice fel de părere. Mulți studenți ne-au spus că au avut probleme să intervină în unele dintre cele mai dinamice conversații care aveau loc în colegiu sau la universitate pentru că nu știau suficiente lucruri despre subiectul pe rol sau pentru că, spuneau ei, pur și simplu nu erau „destul de deștepți”. Totuși, adesea, aceiași studenți, dacă li se dă o șansă să studieze în profunzime contribuția pe care un anumit savant a avut-o într-un anumit domeniu, se răzgândesc și spun lucruri cum ar fi „Îmi dau seama ce vrea să zică și cum și-a demonstrat ideea construind pe ceea ce au spus alți savanți. Poate că, dacă aș fi studiat mai mult timp problema, aș fi putut să vin și eu cu o astfel de argumentație”. Ceea ce ajung să realizeze acești studenți este că o argumentație bună se bazează nu pe cunoștințe la care are acces doar o categorie specială de experți, ci pe deprinderile de zi cu zi ale minții, care pot fi izolate, identificate și utilizate de aproape oricine. Deși, cu siguranță, nu sunt un substitut pentru expertiză și pentru cunoașterea cât mai adânc posibilă a subiectului cuiva, raționamentele care au, în cele din urmă, câștig de cauză sunt construite, după cum sugerează titlul acestui capitol, pe anumite modele extrem de simple ale retoricii, pe care cei mai mulți dintre noi le folosesc zi de zi.

Există o mulțime de moduri prin care se poate răspunde ideilor altora, dar acest capitol se concentrează pe trei, cele mai comune și mai recunoscutibile: acordul, dezacordul și o combinație a celor două. Deși fiecare mod de a răspunde este deschis pentru nenumărate variante, ne concentrăm pe acestea trei pentru că, îndeobște, cititorii abordează un text cu nevoia de a afla cât mai repede care este poziția scriitorului – și fac asta prin plasarea scriitorului pe o hartă mentală compusă din câteva opțiuni familiare: scriitorul este de acord cu cei cărora el sau ea le răspunde, nu este de acord cu ei sau prezintă un fel de combinație între a fi și a nu fi de acord.

Dacă scriitorilor le ia prea mult până ajung să-și declare poziția față de punctele de vedere pe care le rezumă sau le citează, cititorii vor deveni frustrați, întrebându-se: „Tipu’ ăsta este de acord sau e împotriva? Este *pentru* ceea ce a spus cealaltă persoană, *împotriva* sau cum?” Din acest motiv, sfatul din acest capitol se aplică atât cititului, cât și scrisului. În special în cazul textelor dificile, trebuie nu doar să descoperiți poziția căreia îi răspunde scriitorul – acel „Ei spun” –, ci și să determinați dacă scriitorul este de acord cu aceasta, o contrazice sau recurge la un soi de mixaj al celor două.

DOAR TREI MODURI DE A RĂSPUNDE?

Probabil vă veți îngrijora că, potrivit răspunsul vostru propriu într-una dintre aceste trei categorii, veți fi siliți să vă simplificați foarte mult raționamentul ori să îi scădeți complexitatea, subtilitatea sau originalitatea. Aceasta este, cu siguranță, o îngrijorare serioasă pentru cei din mediul academic, care sunt, firește, sceptici cu privire la scrisul simplist și reductiv. Totuși, vom argumenta că, cu cât raționamentul vostru este mai subtil și mai complex și cu cât se îndepărtează de modul convențional în care gândesc oamenii, cu atât vor trebui cititorii voștri să se dovedească mai capabili să îl plaseze pe harta lor mentală, pentru a putea procesa detaliile complexe pe care le prezentați. Așa încât complexitatea, subtilitatea și originalitatea răspunsului vostru vor ieși mai degrabă în evidență și vor fi remarcate dacă cititorii vor avea o idee de bază despre felul cum vă situați față de orice idee pe care o citați. Pe măsură ce veți înainta în acest capitol, sperăm că vă veți convinge de faptul că formele de acord, dezacord și combinația dintre acord și dezacord pe care le discutăm, departe de a fi simpliste sau unidimensionale, sunt capabile să se potrivească unei gândiri extrem de creative și complexe.